

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ДНІ НАУКИ

ФІЛОСОФСЬКОГО ФАКУЛЬТЕТУ – 2018

МІЖНАРОДНА НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ
(26-27 квітня 2018 року)

МАТЕРІАЛИ ДОПОВІДЕЙ ТА ВИСТУПІВ

ЧАСТИНА 5

Редакційна колегія: **А. Є. Конверський**, д-р філос. наук, проф., акад. НАН України (голова); **С. В. Руденко**, д-р філос. наук, доц. (заст. голови); **Р. Сапенко**, д-р філос. наук, проф. (Roman Sapeńko, Dr.hab. Prof., University of Zielona Góra, Poland); **В. А. Бугров**, канд. філос. наук, проф.; **Т. П. Кононеко**, д-р філос. наук, проф.; **І. С. Добронравова**, д-р філос. наук, проф.; **Д. В. Неліпа**, д-р політ. наук, доц.; **М. І. Обушний**, д-р політ. наук, проф.; **С. М. Оксамитна**, д-р соціол. наук, проф. (НАУКМА); **В. І. Панченко**, д-р філос. наук, проф.; **А. О. Приятельчук**, канд. філос. наук, проф.; **М. Ю. Русин**, канд. філос. наук, проф.; **М. Л. Ткачук**, д-р філос. наук, проф. (НАУКМА); **Є. А. Харьковченко**, д-р філос. наук, проф.; **І. В. Хоме́нко**, д-р філос. наук, проф.; **В. Ф. Цвях**, д-р політ. наук, проф.; **Л. О. Шашкова**, д-р філос. наук, проф.; **П. П. Шляхтун**, д-р філос. наук, проф.; **Я. А. Соболевський**, канд. філос. наук (відп. секр.); **В. А. Титаренко**, канд. філос. наук; **У. В. Мовчан**, голова НТСА ФФ (голова); **Ш. С. Мартіросян** (заст. голови); **В. Я. Пугач**; **М. Ю. Бакаєв**; **В. О. Сасін**; **В. С. Посєва**; **І. О. Гончарук**.

*Рекомендовано до друку
вченою радою філософського факультету
(протокол № 9 від 14 травня 2018 року)*

"Дні науки філософського факультету – 2018", Міжн. наук. конф. (2018; Київ). Міжнародна наукова конференція "Дні науки філософського факультету – 2018", 26-27 квіт. 2018 р.: [матеріали доповідей та виступів] / редкол.: У. В. Мовчан [та ін.]. – К.: Видавничо-поліграфічний центр "Київський університет", 2018. – Ч. 5. – 163 с.

Адреса редакційної колегії: 01601, Київ, вул. Володимирська, 60, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, філософський факультет; (38044) 239 31 94

Автори опублікованих матеріалів несуть повну відповідальність за підбір, точність наведених фактів, цитат, економіко-статистичних даних, власних імен та інших відомостей. Редколегія залишає за собою право скорочувати та редагувати подані матеріали. Рукописи та дискети не повертаються.

© Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
ВПЦ "Київський університет", 2018

South. After the unification of Vietnam, the government of the North amnestied all Vietnamese who fought on the side of the US (except those politicians who were accused of crimes) and announced a new policy on the settlement of new territories of Vietnam to promote the economic prosperity of the country. The Vietnamese government developed and implemented an ideology (based, for obvious reasons, on socialism) aimed at uniting the country, emphasizing that "the two territories have more similarities than differences, and with differences it is necessary to struggle to become a one socialist organization ". About 5 percent of the population of the South decided to emigrate to other states. At the same time, the government did not prohibit immigration, but obliged them to pay \$ 2,000 of compensation in gold and this was the main source of the Vietnamese hard currency after the unification.

Vietnam has survived a long period of rehabilitation and continues its development, which cost enormous human losses. Only since 1985 with the introduction of the policy of Doi Moi and the active participation of Nguyen Duy Cong, the country began its path to improving the economic situation. The experience of Vietnam can indicate to Ukrainians the way to the rapprochement of the divided territories, as well as problematic places along this path. Ukraine today has the opportunity (of course, taking into account the fundamental differences between the socialist Vietnam and our country that has chosen the European scenario of development) to consider the experience of the Vietnamese, who, despite the circumstances and objective difficulties, have achieved much in the formation of a one cultural space at once divided territories.

Д. М. Гогія, студ., КНУКіМ, Київ

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШОГО РОЗВИТКУ ЄС

Сучасні аспекти дослідження розвитку Європейського Союзу для Української держави є неабияк актуальними. Курс, що був обраний керівництвом України на початку XXI століття та практична підтримка цього курсу з боку населення, роблять дану тему однією з найважливіших у сфері політики та міжнародних відносин для сучасної незалежної України. Також актуальність дослідження підкріплена внутрішньою ситуацією в ЄС, який наразі перебуває у стані кризи.

Занурюючись в історію політичної та філософської думки Європи, слід відтворити певні ліберальні та гуманістичні ідеї до об'єднання європейських держав. Данте Аліґ'єрі, Еразм Роттердамський, Емер де Ваттель, Іммануїл Кант та інші представники філософської думки висловлювалися за створення наднаціональних структур та органів, які б регулювали взаємовідносини між державами на засадах миру та взаємоповаги [Теорія міжнародних відносин. Міжнародні відносини та світова політика : навч. посіб. За ред. проф. М. П. Требіна, С.56].

Крім того, гуманістичні та ліберальні ідеї сприяли створенню Європейського Союзу. Аналізуючи та прогнозуючи перспективи ЄС, варто зазначити, що формування єдиних наднаціональних органів, за баченням самих розробників функціонування ЄС Робера Шумана і Жан Моне, повинно трансформуватись у створення федеративної держави [Сиджански Д. Федералистское будущее Европы: От Европейского сообщества до Европейского Союза, К.: - С.83]. Позитивним у цьому напрямі розвитку є те, що історична цивілізаційна єдність держав Європи може перетворитись у сучасну політичну. Але реалії сьогодення показують нам, що концепт створення федеральної Європи має ряд серйозних проблем.

По-перше, економічна та культурна диференціація між державами Заходу та Сходу Європи, що фактично "вимагають" економічних дотацій для східних країн. По-друге, питання суверенітету національних держав – є "наріжним каменем" у відносинах у середині ЄС. При існуванні, фактично напівконфедеративної держави, члени об'єднання намагаються відстоювати свій національний інтерес [І. Яковюк Державний суверенітет національних держав у складі Європейського Союзу: проблеми визначення С.117]. Українська криза 2014 року та накладення санкцій на Російську Федерацію показали певну неоднорідність зовнішньої політики країн-членів ЄС. По-третє, останні парламентські вибори в країнах ЄС показали збільшення впливу популістських партій. Серед таких партій слід назвати: Альтернатива для Німеччини у ФРН (після виборів у Бундестаг 2017 року – третя за кількістю місць партія), Національний фронт у Франції (на президентських виборах 2017 року – Марін Ле Пен зайняла друге місце), Рух за кращу Угорщину (після парламентських виборів 2014 року – третя за кількістю місць), Партія свободи Австрії (третє місце на парламентських виборах 2017 року).

Але, за прогнозами Інституту майбутнього: "Вони (партії) не спромоглися здобути повноту влади та розпочати втілення євроскептичних проєктів" [Надія Коваль. ЄС – 2018 : надія на позитивний перелом. 2018 – виклики та можливості. Український інститут майбутнього. – С. 59].

Також, вихід Великобританії зі складу ЄС здійснив відчутний удар по економіці та позиціях єдності Союзу. Під час Братиславського саміту 2016 року, Президент Єврокомісії Жан-Клод Юнкер наголосив, що Європейський Союз переживає свою екзистенційну кризу [Дмитро Прокопчук. Шульц і Юнкер: ЄС переживає екзистенційну кризу [Електронний ресурс] : за даними новинного агентства "DW"]. Саме функціонування Європейського Союзу, насамперед, залежить від волі його членів. І дійсно, можна з упевненістю сказати, якщо країни-члени не поступляться своїми інтересами заради єдиної Європи, то самої єдиної Європи може вже й не бути.

Повертаючись до можливих подальших перспектив розвитку Союзу, не можна не відзначити ініційовані новообраним Президентом Франції Еммануелем Макроном пропозиції щодо реформ Європейського Союзу у сфері економіки, фінансів, міграції та безпеки. Неодноразово про реформування ЄС висловлювалися Президент Єврокомісії Жан-Клод Юнкер,

Канцлер Німеччини Ангела Меркель, Голова Ради ЄС Дональд Туск. Запровадження переговорного процесу, який буде неминучим у даній ситуації, можливо навіть призведе до підписання нової угоди між державами-членами ЄС [Надія Коваль. ЄС – 2018 : надія на позитивний перелом. 2018 – виклики та можливості. Український інститут майбутнього. – С. 63].

Слід також зазначити, що доцільними діями, які зможуть покращити та зміцнити функціонування Європейського Союзу як єдиної системи взаємодії між членами Союзу буде часткова передача суверенітету держав-членів до загальносоюзних інституції. Це стосується, передусім, питань фінансів, економіки, безпеки та зовнішніх зносин. Зазначимо, що необхідне розширення Єврозони та міжпарламентської і міждержавної співпраці. Головною парадигмою існування ЄС повинно стати прагнення до єдності як економічної, так і політичної, культурної та соціальної. Розширення наднаціональних органів, що частково перекладуть на себе суверенітет національних держав створить усі умови для поглибленої кооперації та єдності між учасниками Союзу.

Отже, проаналізувавши вищезазначене, можна зробити висновок, що Європейський Союз наразі існує у стані глибокої кризи за всю свою історію. Виходом із цієї кризи може бути проведення внутрішніх ефективних реформ ЄС, переосмислення парадигми функціонування ЄС як об'єднуючої сили Європейського континенту та створення концепції на подальшу тісну співпрацю й можливого створення федеративної держави.

*І. О. Гончарук, студ., КНУТШ, Київ
igor-goncharuk96@ukr.net*

АГРЕСІЯ ПРОТИ КРИМУ, ЙОГО ОКУПАЦІЯ ТА АНЕКСІЯ РОСІЙСЬКОЮ ФЕДЕРАЦІЄЮ: ЯК ВИКЛИК МІЖНАРОДНІЙ БЕЗПЕЦІ ТА МИРУ

Березневі дії влади Російської Федерації з окупації частини території (Автономної Республіки Крим) сусідньої суверенної держави та втручання у її внутрішні справи, стали причиною масштабного невдоволення і об'єктом гострої критики світової громадськості протягом останнього року, яка називала військову агресію Російської Федерації міжнародним злочином проти світу і безпеки людства, а анексію Криму – порушенням чинного законодавства суверенної України, фундаментальних норм міжнародного права і низки міжнародних договорів, зокрема. Гельсінкського Заключного акта 1975 р., про непорушність кордонів у Європі; Будапештського меморандуму 1994 р. про гарантії безпеки України; Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Росією 1997 р.; Договору між Україною і Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 р. (ратифіковано 20 квітня 2004 р.).

У відповідь, 20 березня 2014 р. Верховною Радою України було прийнято Декларацію "Про боротьбу за звільнення України", у якій